

Hanne Lydia O. Kristoffersen

Privat vold og andre kjedelige historier

Tegninger

03.05. - 01.06.2003

Det farligste sted man kan oppholde seg er i hjemmet!

Hanne Lydia Kristoffersen behandler dette temaet i sin utstilling i Kunstverket Galleri som åpner 3. mai.

Billedkunstneren Hanne Lydia Kristoffersen tegner bilder av volden mot kvinner. Også kalt vold i hjemmet. Privat vold. Kvinnene er presentert i XXL-format-tegninger. Anonyme, med ryggen til publikum. En tabloidisert presentasjon der kroppsuttrykkene erstatter tekst. Sårbarheten, ensomheten, smerten. Skammen? 40 000 kvinner oppsøker kritesentrene. 10 000 kvinner får behandling for voldsskader. Årlig. 900 kvinner lever til enhver tid med voldsalarm, altså i evig angst. 1000 kvinner lever på flukt. Ny identitet i et nomadeliv. 75 % av volden mot kvinner er utført av ektemenn, samboere, kjærester. Dette er en tragedie – familietragedie! Privat vold. Privativering av vold?

Hanne Lydia Kristoffersen billedliggjør et kulturelt tabu. Et fenomen som 30 år etter husdørene ble slått på vidt gap for å synliggjøre volden mot kvinner, fremdeles får frem ubehaget i oss. Voldens uttrykk, men mer dens tilstedeværelse. Ofte møtt med taushet, unnvikelse. Det skjer ikke i våre kretser. Privatlivets fred. En taushet som brytes i forargelse over rettsapparatets mangelfullhet, politiets utilstrekkelighet, straffens mildhet. I det tabloidpressen slår opp en ny familietragedie.

Utdrag av katalogteksten skrevet av kriminolog Astrid Renland

Prosjektet består av 15 store og 14 mindre tegninger. Teknikk er valgt i forhold til ønsket uttrykk, kjølig distanse parallellt med spor av blyanten/krittet/tusjen. Dette blir særlig tydelig når man kommer fysisk nært tegningene, på avstand flørter de med en tilnærmet fotografisk overflate. Formatene, 2.20 x 1.50 m, er viktige for opplevelsen. De er tydelig kropp, men større enn kropp, løsriver de seg fra "normalt" perspektiv og begynner en annen historie. I enkelte av tegningene vil man se rett inn i en kvinne på alle fire med enden vendt mot betrakteren. Kvinnen er på vei bort eller står avventende, betrakteren befinner seg i øyehøyde med kvinnens kjønn. Blikket er alltid bortvendt, som kommentarer til kunsthistoriens og samfunnets/det private maskuline blikk. Kroppene blir som statuelignende figurer på papiret. Positurene og de hverdagslige detaljene drar kroppene ned fra pidestallene. En vridning i en stilling, en nedsklidt bh-stropp, en kraftigere føflekkhimmel, en merkelapp stikkende ut, strømpebukser, jeans og truser. Bortvendt, alltid med ryggen til betrakteren, sårbar men samtidig avvisende.